

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 25C/39/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116206935
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Cviková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1116206935.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Denisou Cvikovou v právnej veci žalobcu : F., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, X., právne zastúpený : Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., Kadnárova 83, Bratislava, IČO: 47 232 765 proti žalovanému : Slovenská republika v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava náhradu škody 639,94 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 639,94 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% zo sumy 639,94 eur od 30.03.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 01.04.2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 639,94 eur s príslušenstvom titulom náhrady majetkovej škody, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím.

Žalobca predbežne prerokoval nárok na náhradu škody, pričom o predbežné prerokovanie svojho nároku požiadal písomne dňa 12.02.2016 v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. Generálnu prokuratúru SR. Listom zo dňa 21.03.2016 doručeným žalobcovi dňa 29.03.2016 mu Generálna prokuratúra SR oznámila stanovisko podľa, ktorého jeho žiadosť ako neodôvodnenú odmieta. Žalobca žalobou odôvodnil tým, že je fyzickou osobou voči, ktorej bolo vedené trestné stíhanie a následne bol spod obžaloby právoplatne oslobodený. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave I, Úrad justičnej a kriminálnej polície, odbor justičnej polície, 2.oddelenie všeobecnej kriminality, ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za pokus prečinu poisťovacieho podvodu podľa § 14 ods. 1 ku § 223 ods. 1,3 písm. a) Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca sťažnosť dňa 23.06.2010, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I, sp.zn. 1Pv 570/09-15 zo dňa 05.08.2010 zamietnutá. Dňa 27.04.2011 podala Okresná prokuratúra Bratislava I na žalobcu obžalobu pre zločin poisťovacieho podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 ku § 223 ods. 1,3 písm. a) Trestného zákona. Počas trestného stíhania sa uskutočnilo viacero procesných úkonov, na ktorých sa zúčastnil obhajca žalobcu, JUDr. Ivan Syrový, PhD.. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 24.07.2015 sp.zn. 2T/30/2011 bol žalobca podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby z pokusu zločinu poisťovacieho podvodu, pretože skutok nebol trestným činom. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09.08.2015. Žalobca tvrdil, že spĺňa všetky podmienky pre uplatnenie si nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pretože bol účastníkom trestného konania a vznikla mu škoda spojená s vynaložením účelových nákladov na obhajobu. Trovy právneho zastupovania boli vyfakturovaného advokátskou kanceláriou JUDr. Ivan Syrový, PhD. vo výške 1000,- eur a žalobca, hoci trovy právneho zastúpenia uhradil v plnej výške, domáha sa len účelových nákladov na obhajobu v zmysle vyhlášky MS

SR č. 655/2004 Z.z. . V súlade s § 6 z.č. 514/2003 Z.z. a s poukazom na rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo 53/93 zo dňa 28.06.1996 sa za zrušenie nezákonného rozhodnutia považuje aj právoplatné rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby. Žalobca podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia podľa § 6 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z. sťažnosť a návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bolo podané v súlade s § 19 z.č. 514/2003 Z.z. v zákonnej trojročnej lehote od právoplatnosti rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu skutočnej škody spočívajúcej v účelových nákladoch na obhajobu v súlade s § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. za poskytovanie právnych služieb uhradených trovách právneho zastupovania vo výške 639,94 eur, keď hodnota jedného úkonu pre rok 2011 predstavovala 92,63 eur a režijný paušál pre rok 2011 predstavoval 7,41 eur, hodnota jedného úkonu pre rok 2012 predstavovala 95,37 eur a režijný paušál v roku 2012 predstavoval 7,63 eur a nakoniec hodnota jedného úkonu v roku 2015 predstavovala 104,87 eur a režijný paušál 8,39 eur. Žalobca si uplatnil náhradu nákladov vynaložených na tieto úkony právnej služby : prevzatie obhajoby a nahliadnutie do spisu dňa 11.05.2011, verejné zasadnutia dňa 20.05.2011 a dňa 27.04.2012, otázky na znalca zo dňa 03.05.2015 a účasť na hlavnom pojednávaní dňa 24.07.2015, t.j. 2 úkony á 92,63 eur + 1 úkon á 95,37 eur + 2 úkony á 104,87 eur, teda spolu 490,37 eur a režijný paušál spolu 39,23 eur (2 x 7,41 eur + 1 x 7,63 eur a 2 x 8,63 eur) a k tomu 20% DPH, ktorá zo sumy 529,60 eur predstavuje 105,92 eur. Žalobca si uplatnil náhradu nákladov za fotokópie vyhotovené príslušným súdom v sume 4,42 eur. Dňa 29.03.2016 bol žalobcovi doručený list žalovaného zo dňa 21.03.2016, ktorým tento žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody ako neodôvodnenú odmietol. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania od 30.03.2016 v zákonnej výške 5% ročne.

2. Žalovaný sa k žalobe žalobcu vyjadril v obsahu písomného podania doručeného súdu dňa 02.11.2016 a žiadal túto ako nedôvodnú zamietnuť . Podľa žalovaného záver žalobcu o nezákonnosti uznesenia vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície OR PZ v Bratislave I ČVS: ORP-877/2-OVb-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. . Vychádzajúc analogicky z nálezů Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ak dôjde k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby považovať za nezákonné. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. musia byť kumulatívne splnené tieto podmienky : existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. V tejto veci podľa žalovaného absentuje splnenie hneď prvej podmienky, preto nie je daný právny základ pre uplatnený nárok, pretože citované uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonným rozhodnutím. Pre vznesenie obvinenia je poukazom na § 206 od. 1, prvej vety Trestného poriadku postačujúci odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba a toto bolo v danej veci splnené. Z úkonov vykonaných po začatí trestného stíhania bol dostatočne odôvodnený záver, že žalobca spáchal pokus zločinu poisťovacieho podvodu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie. Z dôkazov zabezpečených v štádiu trestného konania pred vznesením obvinenia vychádzala Okresná prokuratúra Bratislava I pri zamietnutí sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodnej. Žalobcovi bolo okrem iného vznesené obvinenie na základe znaleckého posudku č. 41/2010 znalca z odboru cestnej dopravy Ing. Eleny Kobliškovovej podľa, ktorého posudku bol priebeh nehodového deja tak, ako v oznámení poisťovnej udalosti uviedol žalobca, technicky neprijateľný a vzniknuté poškodenia nespĺňali podmienku vzájomného silového pôsobenia pri kontakte ani z hľadiska geometrickej korešpondencie poškodenia a rozsah a charakter poškodení nezodpovedal z technického hľadiska priebehu dopravnej nehody ako bol deklarovaný jej účastníkmi. Pred vznesením obvinenia vypracovaný znalecký posudok č. 209/2007 znalcom z odboru cestná doprava Ing. F. vylučoval, že by priebeh nehodového deja mohol zodpovedať priebehu popísanému žalobcom v oznámení o poisťovnej udalosti. Súčasne poisťovňa Wüstenrot poisťovňa, a.s. (v trestnom konaní poškodená) vlastným šetrením pri likvidácii poisťovnej udalosti zistila, že rozsah poškodenia motorových vozidiel zúčastnených na dopravnej nehode nezodpovedal deklarovanému priebehu nehody. Uvedené vylučovala expertíza č. 058/TS/2006 vypracovaná znaleckou organizáciou Slovdekra, s.r.o. Za pokus poisťovacieho podvodu bol trestne stíhaný aj U. X., ktorý v čase dopravnej nehody viedol motorové vozidlo X., ev.č. W. U. X. bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II č.k. 2T/107/2009 zo dňa 18.03.2011, právoplatným dňa 13.04.2011 uznaný vinným z pokusu poisťovacieho podvodu. Na základe uvedeného nepovažoval žalovaný uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné rozhodnutie, keď v čase jeho vydania boli na jeho vydanie splnené všetky zákonom určené podmienky podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku a z tohto dôvodu nebolo uznesenie o vznesení obvinenia ani v konaní o sťažnosti proti nemu zrušené. Okresná prokuratúra Bratislava I sa zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby na žalobcu na súd , neodpustila ani nesprávneho úradného postupu. Trestné stíhanie proti žalobcovi, vedené v mene štátu orgánmi činnými v trestnom konaní, bolo legitímne a štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti

konkrétnej osobe, ktorá je podozrivá zo spáchania trestného činu. O tom, či bude obžalovaný uznaný za vinného alebo spod obžaloby oslobodený je oprávnený rozhodnúť len súd v zmysle § 2 ods. 4 a § 284 ods. 1 Trestného poriadku. Aj v konaní pred súdom v danej trestnej veci existovali dve skupiny dôkazov. Až v konaní pred súdom žalobca predložil súdu vyjadrenie Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline podľa, ktorého neboli zistené také skutočnosti, ktoré by vylučovali vznik a priebeh predmetnej dopravnej nehody a súd následne nechal ústavu vypracovať kontrolný znalecký posudok podľa, ktorého znaleckého posudku č. 81/2015 uviedol žalobca o priebehu nehodového deja pravdivé skutočnosti a súd z tohto znaleckého posudku v ďalšom konaní vychádzal. Teda až v konaní pred súdom nastala zmena dôkaznej situácie oproti prípravnému konaniu a na základe znaleckého dokazovania vykonaného pred súdom, nebolo bez pochybností preukázané, že by skutok mal byť trestným činom. Za nezákonné podľa žalovaného možno považovať len rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré už v čase jeho vydania nemalo zákonný podklad. Tieto atribúty uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 nespĺňalo. Podľa žalovaného nebolo preukázané žalobcom, že by v trestnom konaní, ktoré bolo proti nemu vedené, bolo vydané nezákonné rozhodnutie, resp. že by niektorý orgán postupoval v rozpore so základnými zásadami trestného konania vyjadrenými v § 2 Trestného poriadku. Uznesenie o vznesení obvinenia, ani uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, neboli zrušené zákonom určeným spôsobom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, aj keď bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Keďže vo veci neexistuje nezákonné rozhodnutie považoval žalovaný uplatnený nárok na náhradu škody za nedôvodný. Výdavky vo výške 639,94 eur uhradené obhajcovi žalobcom v trestnom konaní nevznikli v dôsledku nezákonného rozhodnutia. Právny poriadok SR neobsahuje mechanizmus, ktorým by bolo možné v prípade oslobodenia spod obžaloby uhradiť obžalovanému ním vynaložené trovy na jeho obhajoby. Obhajoba žalobcu v trestnom konaní nebola povinnou obhajobou v zmysle § 37 Trestného poriadku. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s tým, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonným rozhodnutím navrhol žalovaný vykonať k tomu, či uplatňovaná náhrada škody zodpovedá § 18 ods. 1,3 z.č. 514/2003 Z.z. dokazovanie pripojením trestného spisu OS Bratislava I sp.zn. 2T/30/2011 a pripojením trestného spisu OS Bratislava II sp.zn. 2T/107/2009 v trestnej veci Jána Sadovského

3. Žalobca v obsahu svojho písomného vyjadrenia doručeného súdu dňa 29.11.2016 ku vyjadreniu žalovaného k žalobe poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/984/2013 zo dňa 26.02.2014. Za irelevantné považoval, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia si orgány činné v trestnom konaní len plnili svoje zákonné povinnosti vo vymedzenom rozsahu. V podmienkach materiálneho právneho štátu musí niesť práve štát objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie pokiaľ bolo zasiahnuté do základných práv obvineného. Orgány činné v trestnom konaní reprezentujúce štátnu moc musia pri výkone svojich oprávnení rátať s možným rizikom, že ich rozhodnutia sa neskôr ukážu ako nezákonné. Na ťarchu žalobcovi ako obvinenému nemôže byť skutočnosť, že znalecké posudky v prípravnom konaní sa ukázali ako nesprávne a aj v tejto súvislosti poukázal na objektívnu zodpovednosť orgánov činných v trestnom konaní, konajúcich v mene štátu. Zmyslom zákona je nahradiť ujmu osobám, u ktorých sa nepreukázala vina pričom dôvody vyvinenia, ktoré uvádza žalovaný, nie sú upravené, nie je možné ich v tomto prípade uplatniť a vykladať reštriktívne. Žalobca poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II sp.zn. 9C/242/2007, v ktorom sa žalobca domáha od Wüstenrot poisťovne, a.s. poisťného plnenia. Poisťovňa nárok žalobcu uznala a poisťné plnenie mu bolo vyplatené, pričom spor je vedený len ohľadom úrokov z omeškania. Žalobca uviedol, že k trestnému stíhaniu nikdy nemalo dôjsť o čom svedčí aj oslobodenie spod obžaloby. Ak by k trestnému stíhaniu neprišlo, žalobca by nepotreboval kvalifikovaného obhajcu, keďže on sám nemá právnické vzdelanie a nie je schopný sa v trestnom konaní kvalifikovane obhajovať. Trovy právneho zastúpenia, resp. obhajoby považoval žalobca za oprávnené a účelne vynaložené výdavky žalobcu, ktoré by za iných okolností nemusel vynakladať, a preto dospel k záveru, že je namieste ich požadovať ako náhradu škody. Žalobca zotrval v celom rozsahu na podanej žalobe.

4. Žalovaný v duplike doručenej súdu dňa 30.12.2016 v reakcii na vyjadrenie žalobcu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/162/2016 zo dňa 30.05.2016, ktorý prijal záver, že za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu a opätovne poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/2013 z 13.11.2013 s tým, že len samotná skutočnosť, že obvinený bol súdom spod obžaloby oslobodený nemôže sama o sebe, bez posúdenia konkrétnych okolností danej trestnej veci, automaticky zakladať zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie. Pretože v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené všetky zákonom určené podmienky podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, nie je ho možné považovať za nezákonné rozhodnutie. Dôkazné požiadavky, ktoré musia byť splnené na to, aby osoba mohla byť uznaná vinnou sa odlišujú od dôkazných požiadaviek, ktoré musia byť splnené

preto, aby mohla byť osoba trestne stíhaná (pre trestné stíhanie postačuje dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Zásada in dubio pro reo bola v trestnej veci žalobcu aplikovaná iba pretože, že až v konaní pred súdom nastala zmena dôkaznej situácie oproti prípravnému konaniu, keď na základe súdom vykonaného znaleckého dokazovania nebolo bez pochybností preukázané, že by skutok mal byť trestným činom. Za stavu, keď žalobcu usvedčovali dva znalecké posudky ako aj expertíza znaleckej organizácie prokurátor a ani policajti, nemohli zastaviť trestné stíhanie žalobcu podľa § 215 ods. 1,4 Trestného poriadku. Zodpovednosť štátu vzniká len z rozhodnutia, ktoré je nezákonné, pričom zistenie nezákonnosti je vecou konkrétneho posúdenia okolností prípadu. V danom prípade nebolo preukázané porušenie základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 Trestného poriadku vyšetrovateľom alebo policajným orgánom a išlo o štandardný postup v medziach zákona. Za nezákonné možno podľa žalovaného teda považovať len také rozhodnutie, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania, a nie také rozhodnutie, ktoré bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím a ani neskôr nebolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené, resp. jeho nezákonnosť nebola žiadnym príslušným orgánom verejnej moci ani inak konštatovaná. Žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/201/2007 z 30.07.2008 a žiadal žalobu žalobcu zamietnuť.

5. Súd vykonal dokazovanie návrhom na predbežné prerokovanie nároku, odmietnutím žiadosti o predbežné prerokovanie nároku z 21.03.2016, uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I z 16.06.2010, ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR, sťažnosťou žalobcu z 23.06.2010, uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I z 05.08.2010, č.k. 1Pv 570/09, obžalobou Okresnej prokuratúry Bratislava I z 18.04.2011, rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 2T/30/2011 z 24.07.2015, príjmovým pokladničným dokladom z 20.05.2011, zápisnicou o verejnom zasadnutí Okresného súdu Bratislava I z 20.05.2011 sp.zn. 2T/30/2011, zápisnicou o verejnom zasadnutí Okresného súdu Bratislava I z 27.04.2011 sp.zn. 2T/30/2011, písomným podaním žalobcu z 03.05.2012 - otázky na znalca, potvrdenkou č. F0062942 vydanou Okresným súdom Bratislava I z 19.05.2011 a úradným záznamom o vyhotovení ftk. zo súdneho spisu, ako aj ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav.

6. Uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za pokus zločinu poisťovacieho podvodu podľa § 14 ods. 1, § 223 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že 16.02.2006 v Bratislave na Karadžičovej ul.č. 17 poškodenej Wüstenrot poisťovňa, a.s. Bratislava podal oznámenie poškodeného o poisťovnej udalosti, nehody, ktorá sa mala stať 11.02.2006 o 14.00 hod. na ceste II/501 medzi Jabľoňovým a Pernekom na mot. vozidle P. s EČ: P. tak, že vodič protiidúceho vozidla X. s EČ: W. sa vyhybal sudu na ceste, prešiel do protismeru a čelne narazil do neho, pričom podľa záveru znaleckého posudku Ing. B. znalkyne z odboru dopravy cestnej, č. 41/2010 je technicky neprijateľné, aby pri vzájomnom silovom pôsobení uvedených vozidiel došlo k poškodeniam zadokumentovaným poisťovňami a políciou, aktivácia predných airbagov je pri predmetnej dopravnej nehode neprijateľná, vznik a priebeh predmetného nehodového deja je z technického hľadiska neprijateľný, vzniknuté poškodenia nespĺňajú podmienku vzájomného silového pôsobenia pri kontakte ani z hľadiska geometrickej korešpondencie poškodenia a rozsah a charakter poškodení posudzovaných vozidiel nezodpovedá z technického hľadiska priebehu dopravnej nehody ako bol deklarovaný jej účastníkmi, čím by poškodenej poisťovni, ak by poskytla poisťovné plnenie, spôsobil škodu vo výške 172 137,- SK (5 713,90 eur) (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodla Okresná prokuratúra Bratislava I uznesením zo dňa 05.08.2010, č.k. 1 Pv 570/09-15 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť žalobcu pre nedôvodnosť zamietla. Dňa 27.04.2011 podala Okresná prokuratúra Bratislava I vo veci žalobcu obvineného zo zločinu poisťovacieho podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 223 ods.1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona obžalobu. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 2T/30/2011 zo dňa 24.07.2015 bol žalobca podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora pre Bratislava I, pre pokus zločinu poisťovacieho podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 223 ods.1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona pretože skutok nebol trestným činom. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.08.2015.

7. Zo zápisnice Okresného súdu Bratislava I o verejnom zasadnutí vyplýva, že v trestnej veci žalobcu sp.zn. 2T/30/2011 sa konalo dňa 20.05.2011 verejné zasadnutie, na ktorom bol ako obhajca žalobcu podľa plnej moci založenej v trestnom spis prítomný JUDr. Ivan Syrový. Verejné zasadnutie začalo o 11.00 hod. a skončilo o 12.45 hod. .

Zo zápisnice Okresného súdu Bratislava I o verejnom zasadnutí vyplýva, že v trestnej veci žalobcu sp.zn. 2T/30/2011 sa konalo dňa 27.04.2012 verejné zasadnutie, na ktorom bol ako obhajca žalobcu podľa

plnej moci založenej v trestnom spise prítomný JUDr. Ivan Syrový. Verejné zasadnutie začalo o 11.00 hod a skončilo o 11.15 hod.

Z písomného podania zo dňa 03.05.2012 súd zistil, že obhajca žalobcu vypracoval v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 2T/30/2011 otázky na znalca.

8. Z príjmového pokladničného dokladu zo dňa 20.05.2011 súd zistil, že Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o. prijala od žalobcu titulom zaplata odmeny za zastupovanie v trestnej veci pokusu poisťovacieho podvodu vedenej na Okresnom súde Bratislava I od žalobcu sumu vo výške 1000,- eur.

9. Z potvrdenie vystaveného dňa 19.05.2011 Okresným súdom Bratislava I vyplýva, že obhajca žalobcu uhradil za fotokópie vyhotovené zo spisu OS Bratislava I sp.zn. 2T/30/2011 spolu 4,42 eur, ktoré následne prevzal.

10. Písomným návrhom na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zo dňa 11.02.2016 požiadal žalobca zastúpený právnym zástupcom Generálnu prokuratúru SR o náhradu skutočnej škody spočívajúcej v účelových nákladoch na obhajobu v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. vo výške celkom 639,94 eur a to na totožnom skutkovom a právnom základe, ako sú tieto boli vymedzené v žalobe žalobcu. Generálna prokuratúra SR svojim listom zo dňa 21.03.2016, číslo : VI/4 Gc 29/19/1000-6 odmietla žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ako nedôvodnú.

11. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „cit. Zákon“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 cit. zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezakonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 cit. zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 8 ods. 5 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak

- a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
- b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
- c) vec bola postúpená inému orgánu.

Podľa § 8 ods. 6 písm. a) cit. zákona právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 18 ods. 1 cit. zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 cit. zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

12 . Súd posudzoval nároky žalobcu na náhradu škody v intenciách ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia prišlo dňa 16.06.2010, teda v čase účinnosti predmetného zákona.

13. Medzi stranami neboli sporné skutkové okolnosti daného prípadu, teda nebolo sporným, že uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za pokus zločinu poisťovacieho podvodu podľa § 14 ods. 1, § 223 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, proti tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorú príslušná okresná prokuratúra ako nedôvodnú zamietla a nakoniec nebola spornou ani skutočnosť, že žalobca bol spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 2T/30/2011 zo dňa 24.07.2015 oslobodený , pretože skutok nebol trestným činom. Citovaný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 09.08.2015.

14. Žalobca sa domáhal nároku na náhradu skutočnej škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch na trovy obhajoby, a to v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia. Žalobcom uplatnený nárok na náhradu skutočnej škody žalovaný sporoval , čo do právneho základu a tento považoval za nedôvodný vzhľadom na neexistenciu prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to absenciu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia. Žalovaný nesporeval výšku žalobcom uplatnenej náhrady škody, teda nenamietal výšku a rozsah vyúčtovaných trov obhajoby, ktorých náhradu si žalobca uplatnil v konaní ako skutočnú škodu .

15. V prípade náhrady škody uplatnenej podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu bez ohľadu na zavinenie. Štát sa pri splnení podmienok vzniku zodpovednosti za škodu, nemôže zbaviť povinnosti nahraďiť škodu. Predpokladom pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 je existencia škody, nezákonné rozhodnutie orgánu štátu (resp. nesprávny úradný postup) a existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, pričom všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne.

16. K žalovaným namietanej neexistencii nezákonného rozhodnutia, ako predpokladu vzniku nároku na náhradu škody.

Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologický. Z hľadiska výkladu teleologického vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno trvať na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný je preto podľa konštantnej judikatúry súdov považovaný výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia) , oslobodenie spod obžaloby, ku ktorému došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia) pre nezákonnosť. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č.514/2003 Z.z.. Súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994, rozhodnutie NS SR 1Cdo 53/93, 4 M Cdo 15/2009, nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 25/2011, nález Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 540/2016, sp.zn. I. ÚS 320/2016, sp.zn. I. ÚS 395/2016 a nález Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 117/2006). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za škodu bez ohľadu na zavinenie, teda aj keď sa jednotlivé úkony trestného konania a celé trestné konanie, ktoré skončilo oslobodzujúcim rozsudkom,

uskutočňovalo v súlade so zákonom, je trestné konanie následne pomerované jeho výsledkom a v súlade s konštantnou judikatúrou, v dôsledku fikcie, považované za nezákonné práve v dôsledku oslobodzujúceho rozsudku. Keďže bol žalobca spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 2T/30/2011 zo dňa 24.07.2015 oslobodený, pričom túto skutočnosť strany nesporevali, bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie nezákonne a uznesenie vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave ČVS: ORP-877/2-OVK-B1-2009-KR zo dňa 16.06.2010 má charakter nezákonného rozhodnutia, ktoré zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú týmto rozhodnutím. Na základe uvedeného považoval súd podmienku existencie nezákonného rozhodnutia za splnenú.

Ak žalovaný poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/162/2016-126 zo dňa 30.05.2016, podľa ktorého za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu, súd uvádza, že predmetné rozhodnutie bolo nálehom Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 540/2016 zo dňa 13.12.2016 zrušené a vrátené na ďalšie konanie krajskému súdu pre porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci zaručeného čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd konštatoval, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

17. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že v tomto prípade vznikli žalobcovi náklady v súvislosti s obhajobou, ktorá nemala charakter tzv. nutnej obhajoby podľa § 37 Trestného poriadku tu súd uvádza, že zásada práva na obhajobu je vyjadrená v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a v čl. 40 Listiny základných práv a slobôd. Právo na obhajobu upravuje aj čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Právo na obhajobu je vymedzené aj v zásadách trestného konania, keď podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu. Podľa § 34 ods. 1 Trestného poriadku má obvinený právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom. Obsah práva na obhajobu má svoju pozitívnu a negatívnu zložku. Obvinený (tiež podozrivý, ako aj obžalovaný a odsúdený) majú právo obhajovať sa, a to sami alebo prostredníctvom zvoleného obhajcu, prípadne právo požiadať o jeho ustanovenie. Súčasne však obvinený má povinnosť v prípadoch tzv. nutnej obhajoby strpieť obhajcu, aj keby si sám neželal, aby bol obhajovaný a na druhej strane je povinnosť orgánov činných v trestnom konaní dbať na dodržiavanie uvedených práv a povinností v celom trestnom konaní. Pozitívna časť obsahu základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočíva teda v možnosti zvoliť si obhajcu. Je to slobodná voľba obvineného, ktorú mu žiaden právny predpis nezakazuje, naopak Trestný poriadok ako aj Ústava SR a Dohovor vytvárajú rámec pre uplatnenie si takéhoto práva jednotlivca. Štát, zodpovedá za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia, pričom táto zodpovednosť je vymedzená ako objektívna a nahrádza sa skutočnou škodou a ušlý zisk. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím je existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Skutočná škoda sa vymedzuje ako ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Súd dospel k záveru, že v prípade obhajoby žalobcu v trestnom konaní, jednotlivé úkony vykonané v smere ochrany žalobcu ako obvineného a obžalovaného sa uskutočňovali v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, aj keď nešlo o tzv. nutnú obhajobu a boli podmienené úkonmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní. Nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi vyvolalo zo strany obhajcu žalobcu procesné úkony smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych následkov pre žalobcu, ktoré by v prípade neexistencie tohto rozhodnutia neboli potrebné. Uznesenie o vznesení obvinenia a následné oslobodenie žalobcu spod obžaloby bolo teda príčinou vzniku trov obhajoby. Z uvedeného vyplýva, že náklady žalobcu vynaložené na úkony obhajoby sú v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia a následného oslobodenia spod obžaloby a boli vyvolané uvedeným nezákonným rozhodnutím. S odkazom na vyššie uvedené považuje súd za dôvodný žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody, ktorá zahŕňa náhradu trov konania, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s nákladmi vynaloženými na obhajobu v trestnom konaní, a ktoré si žalobca uplatnil vo výške 639,94 eur. Žalobca vynaloženie predmetných nákladov preukázal (viď. bod 8 odôvodnenia rozsudku).

18. Hoci žalovaný nesporeval výšku žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody a nenamietal ani jednotlivé úkony právnej služby tak, ako boli tieto špecifikované v žalobe žalobcu a z ktorých žalobca dovodil výšku svojho nároku, pre úplnosť súd uvádza, že žalobca realizáciu jednotlivých úkonov právnej služby preukázal, a to k žalobe pripojenými listinnými dôkazmi, keď preukázal prítomnosť obhajcu žalobcu - JUDr. Ivana Syrového, PhD., na jednotlivých verejných zasadnutiach okresného súdu dňa 20.05.2011 a 27.04.2012 a tiež písomné podanie obhajcu zo dňa 03.05.2012 predmetom, ktorého bola formulácia a oznámenie otázok súdu na znalca, ktorého súd v konaní ustanovil (k tomu viď bod 7 odôvodnenia rozsudku). Všetky úkony právnej služby ako to vyplýva z listinných dokladov, boli realizované v rámci trestného konania vedeného proti žalobcovi ako obvinenému na základe uznesenia o vznesení obvinenia. Pokiaľ ide o úkon právnej služby zo dňa 11.05.2011 spočívajúci v prevzatí obhajoby a nahliadnutí do trestného spisu, realizácia tohto úkonu vyplýva z podstaty obhajoby ako takej. Náklady trov obhajoby, ktoré si žalobca v konaní uplatnil ako skutočnú škodu, boli vyčíslené v súlade s § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. , keď základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri obhajobe v trestnom konaní, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, predstavovala jednu osminu výpočtového základu, čo v roku 2011 zodpovedalo sume 92,63 eur, v roku 2012 sume 95,37 eur a v roku 2015 sume 104,87 eur. Náklady trov obhajoby boli tvorené aj náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (ďalej len „režijný paušál“) vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby (§ 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.), pričom v roku 2011 predstavoval režijný paušál 7,41 eur, v roku 2012 predstavoval režijný paušál sumu 7,63 eur a v roku 2015 sumu 8,39 eur. Obhajca žalobcu je súčasne platcom dane z pridanej hodnoty, preto odmena za realizované úkony právnej služby bola zvýšená o 20%, teda o zákonnú sadzbu DPH.

Pre úplnosť súd uvádza, že ak je povinnosťou jednotlivca znášať orgánmi činnými v trestnom konaní uskutočňované úkony trestného konania, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať garancia, že jednotlivец, pokiaľ sa preukáže, že trestnú činnosť nespáchal, bude odškodnený za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu neoprávnene podrobený. Ak by takáto perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca, znášať zákonné obmedzenia v rámci trestného konania.

19. Vo vzťahu ku návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania pripojením trestných spisov OS Bratislava I sp.zn. 2T/30/2011 a OS Bratislava II sp.zn. 2T/107/2009 v trestnej veci Jána Sadovského ku skutočnosti, či uplatňovaná náhrada škody zodpovedá § 18 ods. 1,3 z.č. 514/2003 Z.z. súd navrhované dokazovanie nevykonal, pretože výšku žalobcom uplatnenej náhrady škody ani jednotlivé úkony právnej služby, z ktorých žalobca náhradu škody spočívajúcu vo vynaložených nákladoch na trovy obhajoby odvodzoval, žalovaný nesporeval. Navyac prípadné dôkazy z trestných spisov si mohol a aj mal zabezpečiť žalovaný sám a len v prípade, ak by si žalobca nemohol z dôvodov, ktoré by neboli ním zavinené, zabezpečiť predmetné dôkazy sám, vykonal by navrhované dokazovanie súd. Žalovaný však v konaní nikdy netvrdil, že z dôvodov, ktoré nemajú pôvod u žalovaného, si nemôže zabezpečiť dôkazy z trestných spisov. Navyac medzi trestným spisom OS Bratislava II sp.zn. 2T/107/2009 a prejednávanou vecou súd nezhliadol žiadnu súvislosť.

Žaloba síce bola súdu doručená dňa 01.04.2016, ale na vyjadrenie žalovanému bola doručovaná spolu s uznesením konajúceho súdu zo dňa 19.09.2016, ktorým bol žalovaný vyzvaný, aby sa v súdom stanovenej lehote písomne k žalobe vyjadril, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti, pripojil listiny a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Citované uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 17.10.2016. Následne uznesením konajúceho súdu zo dňa 14.12.2016 bol žalovaný v súlade s § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku vyzvaný vyjadriť sa v stanovenej lehote ku vyjadreniu žalobcu, uviesť ďalšie skutočnosti a označiť dôkazy s tým, že bol poučený, že je povinný uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) včas. Rovnako bol žalovaný poučený, že súd nemusí prihliadnuť na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana včas nepredložila. Citového uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 20.12.2016. Súd teda uskutočnil koncentráciu konania. Žalovaný v rámci svojho vyjadrenia ku žalobe ani následne v rámci dupliky ku replike žalobcu, žiadnym spôsobom nepopieral skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom výšky ním uplatnenej náhrady škody, teda súd vzal toto tvrdenie žalobcu za nesporné a návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania pripojením trestného spisu vyhovieť nemohol aj preto, že žalovaný navrhoval vykonať dokazovanie na v konaní nesporné tvrdenia. Takéto dokazovanie by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

20. Žalobca si uplatnil a súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovaným nezaplátenej majetkovej škody vo výške 639,94 eur predstavujúcej náhradu trov obhajoby žalobcu a to

od 30.03.2016, teda po dni nasledujúcim po vybavení žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie jeho nároku, ktorej odmietnutie oznámila Generálna prokuratúra žalobcovi listom zo dňa 21.03.2016. Výška úrokovej sadzby úroku z omeškania vychádzajúca z nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v aktuálnom znení, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania sa so zaplatením dlhu. Základná úroková sadzba ECB ku dňu omeškania, t.j ku dňu 22.03.2016 predstavovala 0% ročne, teda zákonná sadzba úroku z omeškania predstavovala 5% ročne, v ktorej súd žalobcovi úrok z omeškania aj priznal.

21. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 z.č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok) a žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnej výške.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, v dvoch vyhotoveniach na Okresnom súde Bratislava I. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku). Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie súdu, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.